

Jakten på självkänsla

När jag ser mig själv på bild blir oftast första reaktionen att jag snabbt vänder bort huvudet och blicken. Jag rynkar på näsan och utbrister
-Fy fan!

Känner klumpen i bröstet och ångesten är ett faktum.
Jag sneglar sedan igen, dröjer lite och undrar om jag sett fel.
Men, nej. Jag var lika ful som alltid. Kanske till och med ännu värre än sist.
Jag undrar om det verkligen är så jag ser ut. När jag tittar på mig själv i spegeln är det inte alls så illa.

Värst är när mina underbara och väldigt vackra vänner vill ta en bild tillsammans med mig.
Tankarna går i 180

-Upp med hakan så att dubbelhakan försvinner.
-Vrid huvudet lite på sned. Nej! Det blev för mycket.
-Spärra upp ögonen. Nej, ser galen ut.
-Var allvarlig. Nej!
-Le! Tänderna syns. Åh nej!
-Stängd mun. Obefintliga läppar.
-Rynkor! Skratt rynkor kan vara ok.
-Surrynkor vill ju ingen ha.

Och så fortsätter det tills det förbannade fotot är taget och jag är förevigad ful, fet och rynkig.

Så kom en dag då jag hade fått nog av mitt självförakt och det sätt som jag trycker ner mig själv på.
Jag vill förändra min egna syn på mig själv.

Genom att fotografera hundratals olika bilder på mig själv. Klädd i min finaste klänning, sittandes i min fantastiska fåtölj och bara vara JAG med mina hundratals olika
miner och ansiktsuttryck.

Att skapa bilder som beskriver min jakt på självkänsla.

Jag kommer att visa er bara en bråkdel av dessa bilder. Resten är för mig själv och den resa som komma skall.